Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

5 Temmuz 2013
Sayı: 181

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Mücadeleye devam
İşçiler, gençler, Kürt halkı ve tüm ayaklar, baş olmak için

Gezi parkında daha fazla özgürlük ve demokrasi isteyen gençler, bir araya geldikleri her yerde seslerini yükseltmeye devam ediyor. Ölenler, yaralananlar ve tutuklular için yapılan protestolarda, mezuniyet töreninde, at yarışında, spor karşılaşmalarında, konserlerde. Her fırsatta, Gezi parkı hatırlatılıyor, orada dile getirilen isteklerin arkasında olduklarını ifade ediyorlar.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, *işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

Sınıf Mücadelesi, *sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

Sınıf Mücadelesi, *uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

Sınıf Mücadelesi'*nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Polisin şiddetine, öldürmesine siyasi linç kampanyasına karşı durup cesaret ve özveri gösteren gençler isyan ediyorlar çünkü bu düzenin onlara hiçbir gelecek vermediğini derinden hissediyorlar.

Eskiden durumları daha iyiydi ama artık değil. Ailelerinden bunun sorumlusunun AKP hükümeti olduğunu öğrendikleri için özellikle başbakanı hedef alıyorlar. Ama bu bir yanılsama.

Gençler isyan etmekte haklı, gerçekten de bu kokuşmuş kapitalist düzen gençlere hiçbir gelecek vermiyor, veremez. Hele ekonomik krizin giderek daha fazla vurduğu bu dönemde kapitalizm, işsizlik, yoksulluk, toplumun dışına itilme, Kürt olduğunda aşağılama dışında hiçbir şey vaat edemiyor. Çünkü ekonomi ve toplum, insanların ihtiyaçlarını karşılamak için değil para babalarının kârını garantileyip arttırmak için yönlendiriliyor.

Başbakan, daha önce TEKEL işçileri için söylediği "ayaklar, baş olmak istiyor" sözünü tekrar etti. Gazeteler, bu sözün 1960'larda, CHP'liler tarafından, Demokrat Parti'yi iktidara getiren kitleler için söylendiğini hatırlatıyor. Devran döndü ama iktidarı elinde tutanların düzene isyan eden kitlelere duydukları öfke değişmedi.

Siyasi iktidar ve çevresi, her ülkede, Brezilya'dan Mısır'a, İspanya'dan ABD'ye kadar her yerde aynı vurdumduymazlık içinde. On yıldan fazladır iktidarda olan AKP çevresi, onu destekleyen her türden patronlar çok zenginleşti, güç kazandı. Hükümet olmanın olanaklarını da kullanarak her köşeyi, her koltuğu, her musluğu tuttular. Her mevkiye, her işe, her devlet kademesine kendi adamlarını yerleştirdiler. Daha önce buraları tutmuş olanları dışladılar. Cepleri o kadar doldu ki gözleri doymaz, kulakları duymaz oldu. Tıpkı öncekiler gibi.

İşte başbakan, son yıllarda palazlanan, güçlenen bu kesimlerin en önde gelen sözcüsü, organizatörü, en iyi çalışanı. Ama onun hizmetleri, sadece kendi çevresine değil, bugün sözde demokrat kesilen TÜSİAD sermayesinin de işine geldi, geliyor. Taşeronlaşma, iş güvencesinin yok edilmesi, iş güvenliğinin hiçe sayılması, kaçak çalışmanın kolaylaştırılması, patronlara vergi indirimleri, eğitim ve sağlık alanlarında para kazanma olanaklarının yaratılması, özelleştirme kıyakları, devlet olanaklarıyla ihracat yapma ve daha niceleri, islamcı, laik, tüm patronlara hükümetin en büyük hediyesi oldu.

Hükümetin ekonomik ve siyasi kararlarıyla patronların cepleri şişer, gözleri doymaz olurken, gençlere de işsizlik ya da güvencesiz düşük ücretli işler, milliyeti ya da dini inancı nedeniyle ayırımcılık düşüyor. Lise mezunu her dört gençten biri işsiz. Üniversite mezunlarında işsizlik daha fazla. İş bulamayan üniversite mezunları, polis olmak için başvuruyor.

Asıl karşı çıkmamız, isyan etmemiz gereken bu düzendir. Hangi parti iktidara gelirse gelsin, özünde aynı siyasetleri uyguluyor, uygulayacak. Brezilya'da soldan gelen bir devlet başkanı var, Avrupa ülkelerinde de, Mısır'da kendine İslamcı diyen bir yönetim geldi. Kitleler için hiçbir şey yapmadılar, yapmayacaklar.

Milyonlar, talepleri için mücadele ederken, fabrikalar, madenler, inşaatlar, tarlalardaki üretim hiç durmadı. Başbakan, bin bir yalanı da katarak işçilere seslendi, bunlar çapulcu, iş beğenmiyor, içkici, terörist diyerek onların gözünü boyamaya kandırmaya çalıştı. Ve böylece kendisinden vazgeçmeyi bile göze alan patronlara, işçileri işyerinde tuttuğunu, üretime, kârlarına en ufak bir zarar gelmediğini göstermeye çalıştı. Bu düzeni ayakta tutanın, işçilerin emeği, çalışması olduğunu çok iyi biliyor.

Bu nedenle onurlu bir yaşam ve onurlu bir gelecek istiyorsak, herkese iş, iş güvencesi, insanca bir ücret, sağlıklı çalışma koşulları istemeliyiz. Bu taleplerimiz bizi işçi sınıfıyla birleştirir ve güçlendirir. (01.07.13)

Emekçinin Gündemi

AKP hükümetinin emekçiler aleyhine çevirdiği dolaplar

Patronlar emekçilerin güvenliğini ilgilendiren yasa maddelerini uygulamak istemiyor

Medya ve genel olarak kamuoyu Gezi Parkı olaylarına odaklanmış olduğu bir ortamda hükümet bunu fırsat bilerek 7 milyon emekçiyi, özellikle can güvenliği konusunda, ilgilendiren yasaları uygulamamak için dolaplar döndürüyor. Evet, AKP hükümeti Türkiye'nin AB'ye tam üyeliği için elinden gelen her şeyi yaptığını iddia ederek mazlumları oynuyor.

Ancak hükümet buradaki patronların çıkarlarına ters olan maddeleri sözde kabul edip uygulamak istemiyor. Örnek mi? Türkiye'nin tam üye olması için işçi sağlığı ve güvenliği mevzuatını İLO ve AB normlarına uygun hale getirmek için bir dizi değişiklikler yapmak zorunda kaldı. Bu konulardan bir tanesi 30 Haziran 2012'de kısmen yürürlüğe giren 6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Yasasıdır. Ancak patronların işine gelmeyen birçok madde ya hiç uygulanmıyor ya da zamana yayılıyor. Böylece patronların yükümlülüklerini arttıran maddelerin ertelenmesi gündeme geliyor.

2003 yılında yürürlüğe giren İş Kanunu'nun 81. ve 82. Maddeleri ile 50 ve üzeri işçi çalıştıran iş yerlerine iş güvenliği uzmanı ve iş yeri hekimi çalıştırma yükümlülüğü getirilmişti. Bunu uygulamak istemeyen patronlar hemen harekete geçtiler ve böylece 50'nin altında işçi çalıştıran işyeri sayısında büyük artış oldu. Bu sayı kısa sürede 1 milyon 500 bine ulaştı. Bu sözü edilen işyerlerinde 7 milyona yakın işçi istihdam ediliyor. (50'nin üzerinde işçi çalıştıran işyeri sayısı ise sadece 28 bin 147'dir).

14 Haziran 2013 tarihinde 20 AKP milletvekili TBMM Başkanlığına "Bazı Kanunlarda ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Teklifi" sundu ve bunlar da TBMM Komisyonlarında kabul edildi. Bu torba yasası içinde "20.06.2012 tarihli ve 6331 sayılı Yasanın 6. ve 7. Maddesinde, yani iş sağlığı ve güvenliği hizmetlerindeki değişiklik söz konusudur.

Bu doğrultuda hareket edilerek 50'nin altında işçi çalıştıran çok tehlikeli, tehlikeli ve az tehlikeli işyerleri ile kamu kuruluşlarında iş güvenliği uzmanı ve işyeri hekimi hizmeti alma yükümlülüğü getiren 6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nun 6.ve 7. Maddelerinin yürürlülük sürelerini 2016 yılına ertelemek isteniyor.

50'nin altında işçi çalıştıran çok tehlikeli ve tehlikeli işyerlerinde iş sağlığı ve güvenliği hizmetleri alma yükümlülüğü 30 Haziran 2013'de başlayacaktı ve yine 50'nin altında işçi çalıştıran az tehlikeli sınıfına giren işyerlerinde ve kamu kuruluşlarında sözü edilen uygulamalar 30 Haziran 2014'de uygulanacaktı. Şimdi bu torba yasa ile uygulama tarihleri sırasıyla 30 Haziran 2014 ve 2016 yılına ertelenecek. Tabi bu tarihlerde de başka bahaneler bulunmazsa!

AKP milletvekilleri uygulamaya girmeyen yasa maddelerinin gerekçesi olarak "uygulamada yaşanan aksaklıkları" ileri sürüyorlar. Patron yanlısı medya ise incir çekirdeğini bile doldurmayacak bahaneler ileri sürüyorlar. Örneğin "1-2 çalışanı olan kuaförler, berberler bile iş güvenliği uzmanı istihdam edecek" şeklinde kasıtlı ve yanlış haberler aktarıyorlar.

Bilindiği gibi en çok ve en ölümcül iş kazaları ve işçi sağlığına zarar veren iş koşulları ve sakatlanmalar 50 kişiden az işçi istihdam eden ve taşeron işyerlerinde, inşaatlarda olduğu gibi, yer almaktadır. Tabi ki sigortasız işçi çalıştıran işyerleri de buna dahil. Bu kazalarla, pardon cinayetlerle, ilgili son çarpıcı örnek Milas'ta bir taşeron firmada çalışan 7 işçinin feci ölümüne neden olan kazayı hatırlatmak yeterlidir. Bundan sonraki kazaların da sorumlusu yine patronlar ve onların hizmetinde olan hükümet ve satılmış medya olacak. (03.07.13)

Borsa bahane patronların kârı şahane!

Hürriyet gazetisinin hafta sonu yayınladığı bir ekte son 10 yılda, borsaya yatırılan bin liranın, %20 getiri ile beşe katladığını yazdı. Buna göre dünyanın en karlı ikinci borsası olan İstanbul borsasına 2002'de bin lira yatıran biri, 2012'de 5.004 lira aldı. Eğer para İngiliz sterlini, euro veya dolar ise bu para birimlerinin yüklesilişi nedeniyle kazanç çok daha yüksek. Zaten borsada parası olanların yüzde 63'ü yabancı.

Başbakanın "faiz lobisi" dediği bu olsa gerek. Ancak bu vurgun döneminde kendisi iktidardaydı ve bugün sözde eleştirdiği bu vurguncu sistemi değiştirmek için parmağını kıpırdatmadı. Aksine, her fırsatta borsanın yükselmesiyle övündü, televizyonda reklamları yapıldı, şimdi de hükümetin girişimleri sonucu Amerikan borsalarından biriyle ortaklık yapılacak.

Borsa, para babalarına sağladığı yüksek ve kolay kâr yoluyla, ülkeye para getirmenin yani tefeciliğin yasal yolu.

Sürekli olarak cari açık veren (yani sattığı malların toplam tutarı, aldığı malların toplam tutarından az olan ve bu nedenle geliri yetmediği için hep yeni para bulmak zorunda olan) Türkiye ekonomisi, açığının kapanması için sürekli dışarıdan gelen parayı bağımlı.

Cari açık on yıl önce, milli gelirin %2,5'uğuna denk gelirken geçen yıl %10'unu geçti. Cari açığı kapatmak için yapılan borçlanma, toplam borcun %134 artmasına yol açtı ve 340 milyar dolara çıktı. Yani büyümenin olduğu dönemde dahi ekonomideki delik, büyüdükçe büyüdü.

Dünyadaki ekonomik ve bir çok ülkede süren siyasi kriz nedeniyle gelişmiş ülkelerin önemli bir kısmı, faizleri neredeyse sıfıra indirdiğinden mali işlemlerden vurgun yapmak olanağı bu ülkelerde kısılmıştı. Bu nedenle para, aynı dönemde faiz oranları yüzde 8-15 arasında olan Türkiye gibi daha geri ülkelere aktı. AKP, bu durumun da etkisiyle büyüyen ekonomik göstergeleri kullanarak toplumsal tüketimi körükledi.

AKP döneminde evlere, 300 milyar lira borç girdi. Bu borç bankalara önemli kâr getirdi. Bankacılık sektörü yıllık ortalama %10 oranında büyüme elde ederken, geçen yıl %9,2 büyüdü. Yani dış kaynağa dayalı büyüme hepsinin birer bankası da olan büyük patronlara yaradı. Bu süre içerisinde uzun vadeli borçlanıp sonra işinden olanlar hacizlerle karşı karşıya gelirken şartlar ne olursa olsun patronlar kâr etmeye devam etti.

Bu günlerde durum tersine döndü. ABD merkez bankasının, doları ve ABD ekonomisini güçlendirmek için aldığı yeni kararlar, paranın yönünü değiştirdi. Türkiye gibi ülkelerin borsası, paralarının değeri düştü ama en çok düşen bizdeki oldu. Evet, Türkiye'de vurgun yapma şansı var ama ABD çok daha güvenli vurgun şansı veriyor. Yine basındaki bilgilere göre ABD devlet bonosunun son altı aylık kazanç oranı, %44'le rekora koşuyor.

Borsa'daki vurdun çarkı, ekonominin sınırlı bir kesimini etkilemekle kalmıyor. Çünkü buradaki vurguncuların önemli bir kısmı, fabrikaların, üretim alanlarının da sahibi olan büyük patronlar. Üretimden kazandıklarının çoğunu, yeniden üretime değil, daha kazançlı olan bankalara ve borsaya yatırıyorlar. Burada kaybettiklerinde açıklarını, önce işçilerinden sonra da tüm toplumdan çıkarıyorlar. Tıpkı hükümetin yaptığı gibi.

Dövizin fırlaması ve liranın %8 civarında erimesi, sadece patronların ve hükümetin değil, işçi ve emekçileri, emeklileri de alt üst etti. Yılbaşı zamları, asgari ücret artışı, sözleşme zamları, emekli aylıkları hepsi eridi. Hükümet, açığını, elektrik, doğal gaz zamları ve vergi artışı yoluyla kapatacak. Nitekim asgari ücretteki verginin hesaplaması değiştirilde ve bu zincirleme olarak trafik cezalarından harçlara kadar birçok artış getirdi. Patronlar da mallara zam yapıyor. Ancak bu şekilde devam ederse bununla yetinmeyip işçi çıkarmaya, üretimi kısmaya başlayabilirler.

Eğer böyle bir şey olursa, ayak seseleri yaklaşan ekonomik kriz daha da derinleşecek.

Hükümet "faiz lobisini" eleştiriyor, borsayı korumak için didiniyor ama satın alma gücü düşen emekçilerden hiç bahsetmiyor. Onlar için bir avuç vurguncu patronun karşısındaki milyonların bir önemi yok.

Enflasyon, üstelik temel gıda fiyatlarındaki enflasyon, son 20 yılın en yüksek artışını yaptı. Pideden, ete kadar her şeye zam geldi. Etteki fiyat artışını tartışan patronlar, ramazan nedeniyle 17 liraya kıyma satan devlete ait Et Balık Kurumu'nun kapatılması gerektiğini savundular.

İşte patronların ve onların siyasetini izleyen hükümetlerin düşünme, iş yapma biçimi budur. Ekonomi iyi giderken sadece kendi ceplerini şişirdiler, kötüleştiğinde de aynısına devam etmek istiyorlar. (04.06.13)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Hak ihlalleri sürüyor, mücadeleden başka yolumuz yok

İşveren sendika içindeki tartışmalardan yararlanarak, işyerinde keyfiyetini ve işçi haklarını geriletmeyi sürdürüyor. Bir yanda kadrolu işçilerin alacakları birikti diğer yanda taşeron işçisinin ücreti gecikiyor.

Kadrolu işçinin ikramiye ve diğer sosyal hakları sürekli geciktiriliyor. Yönetimin para yok demesi doğru değil. Herkes biliyor ki; ilçeden gelen para çok ama işçiye değil, başkanın önemsediği konulara öncelik veriliyor. Örneğin başkan, kendi siyasi çıkarları için Gezi parkı eylemlerine gizli gizli destek verdi. İstanbul'daki mitinglere işçilerin “zorunlu katılımı” dayatıldı. Belediye başkanları işçileri kendi siyasi görüşündeymiş gibi gösteriyor. Sanki işyerinde, işçinin siyaset hakkı varmış, işçinin fikrini söylemesi ve kendi görüşüne göre davranması hakkı varmış gibi!

Taşeron şirket de paraları zamanında ödemiyor. Sözde ayın ilk haftasında ödenmesi gerekiyor ama genellikle ayın 20-25'inde ödüyor. Çalışanlar bıktı. Üstelik yeni başlayanlar asgari ücretle çalıştırılıyor. Bir işçi itiraz ettiğinde “işine nasıl geliyorsa öyle yap, bizde böyle” deniyor.

Bu keyfiyete son vermenin tek yolu var. Daha önce yaptığımız gibi işçiler olarak kendimiz örgütlenerek, sendikalılaşarak, mücadele yolunu seçmeliyiz. (Bir işçi)

Gıda

Bunlardan bir şey olur, oluyor

Fabrikadaki işçilerin çoğunluğu AKP taraftarı. O nedenle de gezi olaylarını başbakanın söyledikleriyle açıklayıp tekrarlıyorlar. Destekçiler ise susmayı tercih ediyor. Oysa patronun geçen ay bizlere uygulamaya çalıştığı dayatma ile başbakanın yaptığı aynı. Bizler mücadele ettik ve kazanmasını bildik. Bunun için hep birlikte ve bir amaç için çabaladık. Ayrıca bizler örgütlüyüz ve o örgütlülüğü kullanmayı bildik. Patronlar nasıl davranıyorlarsa başbakan da kendisini besleyen patronlardan aldığı icazetle aynı davranıyor.

Makine dairesinde Tuzla’ya taşınma konusunda kim geliyor kim gelmiyor diye listeler hazırlanıyor ve işçilere servis güzergahı verilerek ev bulacaksanız buralara yakın yerlerden bulun deniyor. Şimdiye kadar 90 kişi ismini yazdırmış durumda. Patron 300 kişi götürebilirim diyor ama bu sayının fabrikanın tamamını yoksa sadece makine dairesini mi kapsadığını öğrenemedik.

Ayrıca 30 haziranda fabrika pikniği var. İlk önce yapılan duyuruda 29 Haziran günü tatil ilan edilmişti fakat işçilerin yoğun itirazları sonucunda bu tatil iptal edilerek sadece gece vardiyasıyla sınırlandırıldı. Böylece gündüz ve akşam vardiyaları çalışacak ve izinlerden feragat edilmeyecek. Bu da işçilerin tepkilerini ifade etme biçimindeki mücadelesiyle oldu. Patron bir önceki deneyimden de ders alarak fazla üstelemeden bunu kabul etti. Bütün bunları “bunlardan bir şey olmaz” denen işçiler yaptı. (Bir işçi)

İşyerinde Gezi tartışmaları

İzinim bitti işbaşı yaptım sessizce çalışıyorum. Bir arkadaş siyasi konuşmanın yasaklandığını söyledi. Müdür ben izindeyken ne olmuşsa gezi eylemine katılanlara “koyun sürüsü” demiş.

Gençler, tepkilerini göstermek için “koyun sürüsüyüz” diye ortaya laf attıklarında şef araya girip “koyun sürüsünden huylanmayın arkanızda kuvvetli çoban var” dedi. Çobandan kastettiği, başbakan. Bu sözün nereden çıktığını sorduğumda, müdürü işaret ettiler. Gençler, Taksim’e gidip gitmediğini sorduğunda, şef karşı çıktı. Bunları benim yanımda konuşmayın, gözüm kör, kulağım sağır değil, dedi.

Bunun üzerine başka konuya geçildi. Öldürülen işçi Ethem’in terörist olduğu, ölmek için geç bile kaldığı söylendi. Bazıları, yürüyüşlere katılanların hepsinin terörist olduğunu, tespit edilip tutuklanmaları gerektiğini söylediler. Bazıları daha ileri gidip Gezi parkındakilerden hayvanmış gibi söz etti. Yani kendileri gibi olmayan, düşünmeyenlere hakaret ettiler. Biraz da beni tahrik etmeye çalıştılar ama suskunluğumu bozmadım. (Bir işçi)

"Çözüm" diyen hükümet, düğüm atıyor

Karakol inşaatını protesto edenlere askerlerin açtığı ateş sonucunda bir genç öldü, dokuzu ağır olmak üzere yaralananlar oldu. Böylece "çözüm süreci"nden bu yana, asker bir genci öldürdü.

Gerilim daha önce başlamıştı ve Kürt illerinde artan protestolara karşı uygulanan polis şiddeti neredeyse, eskiye döndü. BDP yönetimi, çözüm sürecine zarar verir diye Kürt kitleleri, Gezi parkından uzak tutmaya çalıştı ama Gezi parkı eylemcileri, büyük şehirlerde kalabalık protesto ve dayanışma gösterileri yaptı.

Kürt önderler ile yapılan pazarlıkta, ilk aşama; PKK'nin çekilmesi ve silah bırakması, ikinci aşama; hükümetin demokratik bir anayasa, siyasi, hukuki ve eğitim sistemini kapsayan demokratikleşme yasaları çıkarması olacaktı. Öcalan, Newruz'da silahlı mücadeleyi bıraktıklarını açıkladı, ardından PKK militanları çekilmeye başladı. Sıra ikinci aşamaya, silahlı mücadeleyi terk eden Kürt kitlelerine siyaset yapma olanaklarının sağlanması yasalarının çıkarılmasına geldi. Yasalar, mevcut siyasi sistem dışında her görüşü, devlet izniyle kurulan siyasi partiler dışında her örgütlenmeyi "yasadışı" saydığı için terör örgütü muamelesi yapılıyor. İşte tam adım atması gerekirken, üstelik akil insanlar da bunun gerekli olduğunu açıklamışken, bizzat başbakan tam tersine gidiyor.

Bahane hazır; "PKK'nin tamamı değil, %15'i çekildi" deniyor. Bu güne kadar "süreç ilerliyor" diyen hükümeti tekrarlayan, "çekilme" haberleri yapan basın, başbakanın bu açıklamasıyla birdenbire ağız değiştirdi.

Karakol inşaatlarının artması, uyuşturucu bahanesiyle köylülere baskınlar yapılması ve son olarak demokratikleşme yasalarının çıkarılmayacağının açıkça söylenmesi, hükümetin

farklı bir çözüm süreci olduğunun ya da buna yöneldiğinin işaretleri.

Kürt kitlelerin yaşadığı şehirler, hem Türk burjuvazisi hem de Avrupa Birliği başta olmak üzere emperyalist burjuvazi için giderek daha fazla önem kazanıyor. Bu bölge Kafkaslar, Ortadoğu ve yakın Aysa için doğal gaz ve petrol olmak üzere her türlü karşılıklı ticari geçiş yolu. Tüm bu işler sonucu ortaya çıkacak zenginliğin kime gideceği, nasıl paylaşılacağı çekişme konusu.

Demokratikleşme, bu güne kadar kendi topraklarındaki zenginlikten bile yararlanma olanağından mahrum bırakılan Kürt kitlelerin, daha fazla söz, hak ve pay almasına yol açacak. Hem siyasi hem de ekonomik olarak sıkışan başbakan, çıkarlarının taşıyıcılığını yaptığı Türk burjuvazisinin kendine İslamcı diyen kesimi adına, Kürt halkına en az payı verecek şekilde Kürt önderleri razı etmeye çalışıyor.

Esas olarak AKP ile BDP'nin yaklaşımı ve yöntemleri aynı. Başbakan da sıkıştığında kendini destekleyen kitleleri sokağa döküyor, BDP de aynısını yapıyor. Elbette kendi siyasetleri ve belirledikleri sınırlar çerçevesinde. Kitlelerle güç gösterisi yaparak, onlar üzerinden pazarlık yapıyorlar. Bu oyunda BDP, Gezi mücadelesinde yaptığı gibi pazarlık kurallarının dışına çıkmamaya özen gösteriyor ama hükümet ve devletin fazla umurunda değil.

On binlerce Kürdü öldürmüş, milyonlarcasını yersiz yurtsuz, yoksul bırakmış olan Türk devleti, hükümeti, ordusu ve polisiyle aynısını sürdürmekte hiç sorun görmüyor.

Çözüm süreci zarar görür gerekçesiyle hükümete karşı mücadele eden kitlelerle buluşmayan, pazarlığa sadık kalan Kürt önderler, bugün yaşananlardan ders alıp Türkü, Kürdü ayırt etmeden, karşı çıkan, hak arayan, özgürlük isteyene zulmeden devlete karşı kitlelerle birleşmenin yolunu arayacak mı? Çünkü gerçek çözüm, meclis odalarındaki gizli pazarlıklardan değil, Kürt ve Türk, Arap emekçi kitlelerin birliğinden geçiyor. (02.07.13)

Uluslararası Gündem

Katar

Suriye'deki iç savaş ve doğalgaz üzerine oynanan oyunlar

Resmi görüşe göre Fransa ile Katar, Beşar Esad'a karşı Suriye muhalefetini desteklemek için ayın saflarda yer alıyorlar. Katar ve Suudi Arabistan muhaliflere, özellikle de İslamcı muhaliflere, silah yardımı yapmak için hiç de zaman kaybetmediler. Bu tutumda Allah sevdasının bir etkisi olabilir ama esas nedenin akaryakıttaki çıkarlar olduğu kesin.

Fransız basını her ne kadar da bu konuda sessiz kalmayı tercih etse de Ortadoğu'da, yani bu bölgedeki çatışmaların neredeyse tümünün arkasından petrol kokusu geliyor. Bu defaki çatışmanın arkasından doğal gaz kokusu geliyor gibi.

Katar ve İran bu bölgedeki en önemli doğalgaz kuyularına sahip. Katar birkaç yıldan beri doğalgazını pazara iletmek için İran denetimi altındaki Hürmüz boğazından geçme zorunluluğundan kurtulmak istiyor. Katar, İran'a karşı uygulanan ekonomik yaptırımlarından yararlandığı gibi, ayrıca komşu İran doğalgaz yataklarındaki gazı da çalmakla da suçlanıyor.

Hatta Katar, 2009 yılında Suriye ile yakınlık kurarak doğalgazını Avrupa'ya ulaştırma yolu olarak İran Körfezinden, yani karadan Suudi Arabistan, Ürdün ve Suriye üzerinden ve de Türkiye yoluyla ulaştırma girişimlerinde bulunmuştu. Yine bu açıdan hareketle Katar başkenti Doha'da, 2010 yılında Şam ile bir savunma anlaşması imzalamıştı. Ama sonuç itibarıyla Esad bu projeden vazgeçti ve İran ile hareket etmeyi tercih etti. Suriye bu çerçevede İran ile bir anlaşma yaptı ve bu anlaşmaya göre İran'dan başlayacak bir boru hattı, 2014 yılından itibaren Irak, Suriye ve Lübnan'dan geçerek Avrupa'ya doğal gaz taşıyacaktı.

Bu proje Katar'ın hiç de işine gelmiyor. Üstelik Suriye'de, özellikle de Hama bölgesinde, çok büyük doğalgaz yatakları olabileceğinden söz ediliyor. İşte bu nedenlerle ABD, İsrail, Türkiye ve Katar, doğalgazı Avrupa'ya ulaştıracak başka bir boru hattı kurulmasını istiyor. Tam da bu nedenle eğer Suriye topraklarının bir kısmı Katar yanlılarının denetimi altına geçerse o zaman bu sözü edilen boru hattı da gerçekleşebilir

Fransa için de bu seçenek çok ilginç olur, çünkü Total şirketi 1936'dan beri Katar'da ve üstelik akaryakıt alanında en büyüklerden olup çok önemli mevzilere sahip. Katar'ın Fransız Total şirketler grubunun en büyük üçüncü hissedarı olması bir rastlantı olmasa gerek

Tabi ki Fransa'nın Suriye'de isyancıları desteklemesinin temel nedeni özgürlükleri savunma olduğu iddia ediliyor. Yoksa bu özgürlük nedeni doğalgaz aşkı mıdır? LO (26.06.13)

İran

Ruhani, “reformcu” mu “Ayetullah”cı mı?

14 Haziran’da İran’da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimini ilk turdan Ayetullah (molla) Hasan Ruhani kazandı. Böylece 2005 yılından beri iktidarda olan Ahmedinejat’ın yerine “ılımlı” olarak sunulan biri geçmiş oldu. Seçim, 2009’da reformcu aday Musevi’nin kaybettiği ve Ahmedinejat’ın kazandığı seçimin bir rövanşı olarak kabul ediliyor. Ahmedinejat, hile yaparak kazanmakla suçlanmış ve protesto gösterileri zor kullanılarak bastırılıp yüze yakın insan katledilmişti. Bu son seçimlerde Yüce Önder olarak kabul edilen Hameney’in desteklediği aday oyların sadece 11.39’unu alabildi.

İran İslam Cumhuriyeti tamamen dini bir diktatörlük rejimidir ve fikir özgürlüğü diye bir şey olmadığı gibi sendikal haklar yoktur ve de kadınlar ikinci sınıf vatandaş olarak kabul ediliyor. İnsanların nefes bile alamadığı bu toplumda “pasdaran” isimli “devrim muhafızları” baskıları üstleniyor ve cumhurbaşkanlığı seçimleri sadece sözde demokratiktir: Bir kişinin aday olabilmesi Devrim Muhafızları Konseyi üyesi mollalarının onayını almak zorunda. Üstelik seçilen başkan da ülke yönetiminin gerçek sahipleri olan Şii dini liderlerin atadığı, bugünkü Yüce Önder olan Hamaney’in denetimi altındadır.

Ruhani da bu şartlar altında süzgeçten geçirilerek seçildi ve o da bu sözü edilen düzenin bir ürünü. Ruhani, uzun bir dini geçmişi olan biri: 1980’li yıllarda Irak’la savaş yıllarında ordunun üst düzey yöneticileri arasında yer aldı. Yüksek Ulusal Güvenlik Konsey’i sekteri görevini üstlendi ve Ulusal Meclis Başkanlığı yapan biri olup hiç de düzene karşı değil. Ancak 2003 ile 2005 yılları arasında İran’ın nükleer heyetinin başkanı olarak, emperyalist ülkelerle olan görüşmelerde ılımlı bir tavır takındığı için, özellikle ABD karşısında uzlaşmacı olduğu nedeniyle ılımlı birisi olarak takdim ediliyor.

Ruhani, cumhurbaşkanlığı seçimleri süresinde rejimin sertlik yanlılarına göre ılımlı bir tavır takındı. Ekonomik yaptırımları yumuşatmayı sağlamak için Batılı ülkelere karşı daha anlayışlı davranılmasını savunup, toplumsal özgürlükler konusunda iyileştirmeler yapacağı vaatlerinde bulundu. Örneğin basın özgürlüğü olmamasını ve de internetin denetim altında olmasını eleştirdi.

Ruhani bir alternatif aday olarak ortaya çıktığı için aldığı oyların önemli bir kısmı, özellikle de son yıllarda kitleler arasında ekonomik kötüleşme nedeniyle, rejime tepki gösteren kitlelerin oylarıdır. Resmi verilere göre bile 2012 yılında enflasyon oranı yüzde 30 olarak açıklandı. Enflasyon oranı, temel gıda ürünlerinde ise daha da yüksektir: örneğin 2007 ile 2013 yılları arasında bir kilo sığır eti, 1 avrodan 5.9 avroya fırladı. Ortalama işsizlik oranı yüzde 25’e tırmandı ve bu oran gençler arasında daha da yüksek. İran nüfusunun yüzde 50’si yoksulluk sınırının altında olup kitlelerin satın alma gücünde 2005 ile 2013 yılları arasında yüzde 72’e varan bir düşüş yaşandı.

Bu son durum genel olarak uluslararası yaptırımlara bağlanıyor. ABD ve Avrupa Birliği, İran’ın nükleer programını engellemek için ona karşı çok sıkı bir ambargo uyguluyor. İran’ın en büyük dış geliri petrol ihracatına bağlıdır ve bu ihracat gelirlerinde çok büyük düşüşler yaşandı. Örneğin 2012’de petrol gelirleri yarıya indi. İran artık neredeyse hiçbir şey ithal edemez konuma geldi. Örneğin ilaç başta olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinde büyük bir kıtlık var.

Tabi ki ekonomik durumun bu kadar kötüleşmesinin esas sorumlusu emperyalist ülkeler. Ancak ambargonun esas bedelini kitlelere yükletme siyasetini ve enflasyonun tırmanmasını uygulayan İran rejimidir. İran büyük burjuvazisine çok yakından bağlı olan mollalar ve pasdaranlar büyük şirketlerin çoğunu denetimleri altında bulunduruyor ve ABD’nin tehditlerini bahane olarak kullanıp esas bedeli emekçilere ödetiyorlar.

Ruhani’nin zaferi Ahmedinejad’ın inkarı olarak değerlendiriliyor. Seçim sonuçlarının halk kitleleri arasında ne gibi bir umut yarattığını kestirmek oldukça zor. Ruhani’yi desteklemek için yapılan yürüyüşlere katılanların çoğunluğunu öğrenciler ve kent küçük burjuvaları oluşturuyor gibi görünüyor.

Bu seçim kampanyasının ardından, toplumsal özgürlükler dahil, fazla bir değişiklik beklememek gerek. En son “ılımlı” olarak 1997 ile 2005 yılları arasında iktidarda olan Hatemi, 1999 yılında öğrenci yürüyüşlerini kanlı bir şekilde bastırmaktan hiç de çekinmemişti. Sıkı bir denetim altında gerçekleşmiş olan bu seçimlerdeki diğer bütün adaylar gibi Ruhani da burjuva çevrelerine, pasdaranlara ve özellikle de ait olduğu dini çevrelere bağlıdır. Üstelik Ruhani’nin seçilmesi Hamaney tarafından sorun olmadan kabul edildi.

Ruhani’nin başkanlığı döneminde İran ile ABD’nin ilişkilerinin iyileşmesi ve rejimin diğer ileri gelenleri ile Hamaney’in de bir tercihi olabilir. Ama böyle bir şey olsa bile, bu kitleler için ne iş olanakları ne iyi ücret ve büyük bir olasılıkla ne de daha çok fikir özgürlüğü getirmeyecek. LO (21.06.2013)

Brezilya

Ulaşım ücretlerine ve daha birçok şeye karşı isyan

Brezilya'nın başlıca şehirlerinde 17 Haziran akşamında hükümeti protesto etmek için sokaklara inenlerin sayısı, 1992'de yolsuzluğa bulaşmış başkan Fernando Collor'un istifasını sağlayan göstericilerden daha fazlaydı. Rio'da 100 bin, Sao Paulo'da 60 bin ve Porto Alegre, Bahia, Braisilla gibi şehirlerde de yüz binlerce insan sokaklara indi.

Gösteriler, toplu taşıma ücretlerine yapılan zamma karşıydı. Salı günü Rio'da polis baskısı oldu. Perşembe günüyse aynı baskı, Sao Paulo'daydı. Göz yaşartıcı bomba, cop ve plastik mermiyle gösterileri önlemeye çalışan polis, gazetecilerin de olduğu yüzlerce kişiyi yaraladı. Birçok şehirde gösteriler yasaklandı ancak hareket durmadığı gibi yapılan anketlerde dört Brzilyalı'dan üçünün desteğini de arkasına aldı. 21 Haziran akşamı, Brezilya devlet başkanı, toplumsal öfkeyi dindirmek için televizyona çıktı. Kamu hizmetlerinin geliştireceği ve petrol gelirlerinin bir kısmını eğitime ayrılacağı sözünü verdi. 24 Haziran'da ise hükümeti ve büyük şehirlerin belediye başkanlarını toplayarak anayasa reformlarını görüştü.

Brezilya, tıpkı ABD gibi federal bir devlet ve nispeten daha az merkezi. Öte yandan önemli gösterilerin olduğu Sao Paulo ekonomik açıdan ülkenin başkenti. Yaklaşık 20 milyon nüfusu var ve birçok büyük fabrika bu şehirde. Bu açıdan gösterilerin Sao Paulo'da başlamış olması önemli.

Toplumsal öfkeyi ortaya çıkaran toplu taşıma zammı, aslında bardağı taşıran son damla. Sao Paulo'da metro biletinin fiyatı 3 Brezilya Real'inden 3,20 Real'e (2,82 liraya) yükseldi. Rio'da ve başlıca büyük şehirlerde de fiyatlarda artış oldu. Öte yandan gösterilerin sadece bilet fiyatlarına yapılan zamla ilgisi olduğunu söylemek yetersiz olur. Önemli diğer bir faktör, Brezilya'daki toplu taşımanın neredeyse hiç yenilenmiyor, iyi çalışmıyor ve buna bağlı olarak kötü yolculuk koşullarının insanı çileden çıkarması.

Brezilya'da asgari ücret 240 avro ve ortalama bir işçi ücreti Sao Paulo'da, asgari ücretin iki katı civarında. Bir ücretli işine gidip gelmek için toplu taşımayı kullanmak zorunda. Bunun işçiye maliyeti ise ayda 80 avro. Bu yüzden tüm ülkede, öğrenciler ücretsiz ulaşım hakkı talep ediyorlar.

Brezilya'da büyük şehirlerde toplu taşıma feci durumda. Şehirler 1950-1960 yılları arasında ölçüsüz bir şekilde gelişmişti. Demiryolu ağı varla yok arasında, metro ağıysa henüz oluşum aşamasında. İsyanın asıl sebebi toplu taşımanın da ötesindeki sorunlarla ilintili. Tıpkı toplu taşımada olduğu gibi eğitim, sağlık gibi alanlarda hiçbir yenileme, ilerleme yok.

Öte yandan ülkede ciddi bir konut sorunu varken, düzenlenecek spor yarışlarına katılacak sporcular ve özel konuklar için oteller inşa edilmesi daha da ileri gidilerek yoksulların yaşadığı mahallelerde "güvenli" şehirler yaratılmaya çalışılması, yoksulların yerlerinden edilerek yarışlar için şehirlerin boşaltılması ve yıkılması öfkenin bir başka sebebi.

Örneğin Rio'da yaşayanların dörtte biri, boşaltılan gecekondularda yaşıyor. Bu gecekonduların bir kısmı neredeyse şehir merkezinde. Gecekondu halkının önemli bir kısmı işçi ve memur. Bu kesim yaklaşık 170 bin insanı kapsıyor ve Brezilya hükümeti, bu insanları kilometrelerce öteye sürmek istiyor.

İsyanın diğer önemli bir sebebiyse ülkede iyice ayyuka çıkan, siyasetçilerin ve kapitalistlerin yozlaşmışlığı. Kapitalistler seçim kampanyalarını finanse ediyorlar ve bunun karşılığında önemli hediyeler kazanıyorlar. Bu durum, ülkeyi yedi yıl yöneten önceki Lula hükümetinde olduğu gibi iki buçuk yıldan bu yana yöneten Dilma Roussef hükümetinde ve belediyelerde de geçerli. Lula döneminde de gerek belediyelerde gerek merkezi hükümette skandallar ortaya çıkmıştı. Benzeri yolsuzluk, hile skandalları şimdiki başkanın ve bakanların döneminde de patlak verdi.

Göstericiler, Porto Alegre'de ve Natal'da zamların geri çekilmesini sağlamasına rağmen hükümet ve sağ ya da sol belediyeler, Rio'da ve Sao Paulo'da zamların geri alınmasını reddetti ve göstericileri vandal, kışkırtıcı olarak niteledi.

Şu sıralar Brezilya'da Kondeferasyon Kupası düzenleniyor ve gelecek Dünya Kupası da Brezilya'da düzenlenecek. Öte yandan 2016'da da Olimpiyat oyunları yine Brezilya'da yapılacak. Bu yarışmaları da düşünen hükümet, isyanı ve tüm talepleri bir an evvel bastırmak istiyor.

Ancak tam da bu yarışmalar için harcanan çılgın paralar (sadece 2014 Dünya Kupası için 14 milyar dolar harcandı) isyana yol açtı. Para buralara harcanırken gelişme tıkanmış durumda ve eğitim, sağlık, konut gibi toplumsal hizmetler durma noktasına giderken enflasyon da %6'yı geçmiş durumda. Kısacası bugün Brezilya'da, kapitalistlerle yerel ya da merkezi hükümetler kendi aralarında para paylaşımı yapıyorlar.

Olaylar, başkanın kitleleri ikna edemediğini gösteriyor. Sosyal medyada dolaşan haberleri göre ülkede 1 Temmuz'da grev çağrısı yapılıyor. Gelecek yıl başkanlık seçimi yapılacak ve ekonomik durgunluk yaşanan bir ortamda hem iktidardaki yöneticiler hem de muhalefetin endişeye kapılması yerindedir. LO (21.06.13)

Sınıf Mücadelesi’nin Sözü

İsyanı fabrikalara, işyerlerine yaymalıyız

Gezi parkında, ağaçların ve parkın kendisinin korunması için bir avuç gencin başlattığı mücadele, bir anda tüm ülke çapında isyana dönüştü. Ankara’ya işlerini korumak için toplanan TEKEL işçilerine de benzer şekilde polis saldırıp dağıtmak istemiş ama tam tersi olmuştu. Polisin ve zabıtanın çekildiği Taksim, o dönemin Ankara’sı gibi belkide dünyanın en özgür yeri oldu. Hınca hınç kalabalığa, her an süren protestolara rağmen, hiç taciz, hırsızlık, kavga olmadı.

O dönemde olduğu gibi bugün de bu direnci ve desteği, mücadelenin getirdiği dayanışma ve özgürleşmeyi sadece polisin gece yarısı başlattığı ve neredeyse bütün gün süren vahşi saldırıyla açıklamak yetersiz.

AKP iktidara geldiği seçimden iki ay önce kuruldu ve her seçimde oyları biraz daha arttı. Ancak bu durum, kendi başarısından öte kendinden öncekilerin başarısızlığıyla zaten hazırlanmıştı. AKP’den önceki DSP-MHP-ANAP hükümeti, derin bir ekonomik kriz sonucu seçime gitmek zorunda kalmıştı. Aniden artan işsizlik, faizin ve dövizin fırlayışı, satın alma gücünün dibe vurması, yaygın iflaslar, kitleleri şaşkına çevirmişti.

Bu ortamdan yararlanan burjuvazi, hükümetin çıkartması için yıllarca uğraştığı liberalleşme yasalarını, finans alanında serbestliği getiren düzenlemeleri, hortumladığı banka sermayesini topluma ödetmeyi, emperyalizmle bağlarının güçlenmesini sağlayacak değişiklikleri, sömürüyü arttıracak taşeron sistemini yasalaştırmayı, kelepir özelleştirmeleri, emeklilik ve sosyal güvenlikte gerilemeyi ve elbette emekçilere yeni kısıtlamaları, 15 gün içinde yasalaştırdı. Bu kanunların nimetlerinden AKP yararlandı. Ekonomideki görece istikrar ve büyüme emekçilerin her şeye rağmen hükümete destek vermelerinin en önemli nedeni.

Türk burjuvazisi, bu istikrar döneminde daha önce yaşamadığı kadar büyüdü. Özellikle Asya ve Afrika’da yeni pazarlara açıldı. Avrupa Birliği ve ABD ile bağları olanlar da benzerini yaşadılar. Türkiye enerji, otomotiv gibi bazı önemli işkollarında, Avrupa’dan Ortadoğu ve Kafkaslara ve ters yönde işleyen bir köprü oldu.

Ancak bu büyüme çarpık bir şekilde oluyor. Ekonomi tamamen emperyalist şirketlere ve mali sermayeye bağımlı. Bunu patlayan ticari açıkta (cari açık deniyor) görüyoruz. Ülke dışından mal ve para akışı durduğunda ya da çıkış olduğunda, ekonominin işlemesi mümkün görünmüyor. Son haftalarda, 20 milyar dolardan fazla para, daha kârlı yerlere gitmek için ülkeden çıktı. Ecevit’i götüren miktar 5 milyar dolardı.

Her şeye rağmen büyüyen ve artan ekonomik faaliyetler, ağırlıklı olarak devlet ve belediye eliyle ve de taşeron sistemiyle sürdürülüyor. Ancak burada bir sorun var. Doğrudan AKP tarafından örgütlenen bu rant dağıtma sistemi, partili olmayanları neredeyse tamamen dışlıyor. AKP’li olmadan ya da AKP’ye yüzde vermeden ihale almak mümkün değil.

Benzer durum devlet bürokrasisi için de geçerli. Başlangıçta bürokraside azınlıkta olan AKP kadroları, 10 yılda neredeyse tüm koltukları, hatta yeni oluşturulanlar da dolduruldu.

İşte bu durum, orta sınıf üzerinde müthiş bir öfkeye neden oluyor. Kendini “laik, Atatürkçü, ulusalcı” gibi isimlendirilen Kemalist küçük burjuvazi, daha önce sahip olduğu konumlardan ve ayrıcalıklarından adım adım dışlandı.

4.600 civarındaki Gezi parkı direnişçilerinin tamamıyla anket yapan bir araştırmacı, %40’nın lisans, %24’ünün yüksek lisans eğitimli olduğunu belirledi. Kemalist aydınlar, aşağılandıklarını düşünüyor ve bunu değiştirmek istiyor, haksız da değiller.

Kendini “Atatürkçü” olarak gören kesimler, aynı zamanda devletin de sahipleri olduklarını düşünüyorlar. Bu devlet, onların devleti ve devletin olanaklarından yararlanmak herkesten önce onların hakkı. AKP ise onların devletini ele geçirdi ve kendilerini dışladı.

Baskıcı yasalar, gerici uygulamalar, geçmişte de vardı ancak para ve güç sahibi olan Kemalist kesim, kendisine dokunmadığı için bundan fazla şikayetçi değildi. Artık tüm bunlar onları da etkiliyor.

Dünya krizinin etkisiyle daralan pazarı telafi etmek için hükümet, patronların imdadına koşup kentsel rant yoluyla hem patronların kasasını doldurmaya devam etmelerini hem de ekonomiyi döndürmeyi amaçlıyor.

Bu nedenle tamamen baskıcı ve dışlayıcı bir tutum var. Çevreciler itiraz mı ediyor, başbakan en iyi çevreci ve en iyisini bilir. Şehir planlamacılar karşı mı çıkıyor, başbakan geçmişte belediye başkanlığı yaptı, en iyi planlamayı bilir. Sendikacılar, yeni çıkarılan sendikalar yasasına itiraz ettiler,

başbakan sendika üyesiydi en iyi sendikayı bilir. Doktorlar, kendilerini vuran yasaya karşı çıktılar, başbakan onların aslında ne istediğini çok iyi biliyor. Aleviler, cemevi mi istiyor, başbakan cemevi gerekmediğini Alevilerin nasıl ibadet etmesi gerektiğini bilir. Kürtler, anadilde eğitim, eşitlik, özgürlük istiyor, başbakan Kürtleri Kürtlerden daha çok seviyor, ne hak verip vermeyeceğini bilir.

Son yıllarda gittikçe tırmanan ve artık dışlanan tüm kesimlerin; Kürtlerin, Alevilerin, Kemalistlerin, kamu çalışanlarının, gençlerin bir isyanda buluşmasına yol açan bu siyaset, başbakanla birlikte partisini de dibe çekiyor. Bu nedenle başbakan, partisinin başlangıçtaki geri adım atma siyasetini değiştirerek, burjuvaziye gövde gösterisi yapma ihtiyacı duydu.

Başlangıçta, mücadelenin yaygınlaştığı günlerde, burjuvazinin bir kesimi, TÜSİAD çevresi, gençlerin üzerine basarak, kendisine de efelenen Tayyip'ten kurtulmaya çalıştı. Başbakan bunu çok iyi gördü ve "faiz lobisi" diyerek, doğrudan onları hedef aldı. Şunu söylemek istiyordu, "bana dokunursanız, ben de tabanımı size karşı kışkırtırım". TÜSİAD yönetimi cevabını alıp başbakanın ayağına gitti, çenelerini kapattılar.

Çünkü Tayyip'e kızgın olsalar da 10 yıllık AKP yönetimi, onlara büyüme, aşırı kazanç ve işçi sınıfından kurtulma olanağı verdi. Taşeron sistemi nedeniyle en büyük şirketler bile kaçak işçi çalıştırıyor, işçi sınıfının %3'ü ancak örgütlü, ücretler asgari ücrette eşitlendi, Çay-Kur ve THY'de olduğu gibi patronların korkulu rüyası grev, son on yılda yok oldu. AKP, patronlar için dikensiz gül bahçesi yarattı. Kişi olarak ondan hoşlanmıyorlar ama siyasetini zaten kendileri belirliyor. Patronlar, duygularıyla değil, cüzdanlarıyla hareket ediyor.

İşçi sınıfına gelince fabrikaların, büyük işyerlerinin çoğunda işçiler, Gezi mücadelesine başbakanın diliyle açıklıyor. Onun söylediklerini tekrarlayıp arkasında duruyor.

İşçiler şunu diyor: Tamam seni destekliyoruz, dediğini yapıyoruz, sana yetki veriyoruz ama sen de bize iyi bir yaşam sağla. Taksim, işçiler için uzak bir yer. İstanbul'da yaşayıp Taksim'i, denizi hiç görmeyen işçiler, yoksullar var. Gezmeye, eğlenmeye, dinlenmeye böyle şeylere ne harcayacak paraları ne de zamanları var. Haftalık 45 saatlik çalışma süresi gerçekte 52 saatten fazla, mesai dahil alınan aylık, karın doyurmaya, fatura ödemeye zar zor yetiyor. Zaten işçiler, hiçbir zaman daha iyisini yaşamadı, bilmiyor. Ancak çok daha kötüsünü yaşadılar. İşsizliği, borçlanmayı, kredi kartına muhtaç kalmayı, ailelerinin parçalanışını gördüler. Son yıllarda hiç olmazsa, böylesi bir kriz olmadı.

Dünyayı saran kriz, dört yıl önce ekonomiyi dibe indirdi, işsizlik tepe yaptı ancak biraz toparlanma oldu. Şimdi, Tayip'in çok övündüğü ekonomik büyüme durur gibi. Kârı kısılan patronlar, bunu işçiye yükleyecek. Az işçiyle çok iş, az ücretle uzun çalışma artacak.

Borsadan bahsedip paranın değer kaybetmesini unutturmaya çalışıyorlar. Lira, birkaç gün içinde %5 değer kaybetti ve devam ediyor. İşçiler, yılbaşı ya da sözleşme zamlarının eridiğine tanık olacak. İşte başbakanı vuracak olan budur.

İşçi sınıfı, destek verdiği, oy verdiği, arkasında durduğu Tayyip'ten mutlaka hesap soracak. Ancak bu hesap sorma nasıl ve hangi düzeyde olacak?
Siyasiler ağız birliği içinde seçim sandıklarını işaret ediyor.

Önümüzdeki yıldan itibaren, ar arda hem belediye hem genel hem de cumhurbaşkanlığı seçimleri var.

Devletin izin verdikleri dışında siyasi parti kurmak, örgütlenmek, sendikaya üye olmak yasak ya da mümkün değil, fikrini söylemenin tek yolu olarak, seni temsil etmeyen, çıkarlarını savunmayan düzen partilerinden birine oy vermek. Bu bir aldatmaca. Zaten "seçimle bir şey değişseydi, çoktan yasaklanmıştı". Bir şeyleri değiştirmenin yolunu Gezi parkı mücadelesi gösterdi.

Daha önce TEKEL işçileri 4C'yi tamamen değiştirterek göstermişti. İşçinin hakkını kısıtlamak için hazırlanan 4C yasası, TEKEL işçilerinin sayesinde işçinin hak alma maddesi oldu.

Gezi parkında böylesi somut bir kazanımın olmamasının nedeni, işçilerin mücadeleye dahil edilememesidir. Mücadeleyi yaymak ve birleştirmek için uğraşmak yerine Gezi'yi güçlendirmek için zaman geçirildi.

Oysa Gezi'yi güçlendirmenin yolu, işçilerin de sahip çıkacağı talepler etrafında fabrikalara yaymaktı.
Bugünkü çalışma koşulları, işçilerin katlandığı ve gençleri eğitimlerinden sonra bekleyen çalışma koşulları değişmeden, iyi bir iş ve yeterli bir ücret olmadan, bir geleceğimiz olamaz.

Bu düzen sadece genç öğrencilere, aydınlara, mühendislere değil, tüm işçilere de bir gelecek vermiyor. Aşağılanmamak, iyi ve onurlu bir yaşam, her şeyi üreten, emeğiyle var eden işçilerin hakkı. Üstelik bunu sağlayacak olan da işçilerin emeğidir.

Şimdi, mücadeleyi birleştirmenin zamanıdır.
(04.07.13)

Güncel… Güncel… Güncel…

Nelson Mandela ırkçılığa karşı mücadelenin sembolü ve Güney Afrika burjuvazisinin geçiş aleti

Afrika Ulusal Kongresi'nin (ANC) eski önderi ve 1994-1999 yılları arasında Cumhurbaşkanı olan Mandela çok ağır hasta. Mandela birçok kişi için Güney Afrika nüfusunun büyük bir çoğunluğunu oluşturan siyah kitlelerin azınlıktaki beyaz burjuvazinin hakimiyetine karşı yapılan 40 yıllık mücadelenin sembolü.

Sadece beyazlardan (Afrikaner) oluşan Ulusal Parti'nin 1948'deki seçim zaferinden sonra oluşturulan Irk ayırımcı rejimi (Aparteit) şiddet ve ötekileştirmeye dayanıyordu ve bütün ekonomik zenginlikleri tekelinde bulundurduğu beyazların, ülkenin yoksulları ve emekçileri olan siyahları iktidardan uzak tutmayı amaçlıyordu.

Siyah ve melezler, 40 yıl boyunca bantustan denen kapalı alanlarda ve kent varoşlarındaki gettolarda (gecekondu bölgeleri) esir kamplarını andıran yerlerde kalmak ve beyazların olduğu bölgelere girip çalışabilmek için özel bir kimlik taşımak zorundaydılar. 40 yıl boyunca bu kitlelere karşı baskı, hor görme, cop darbeleri, hapis cezaları ve işkence hükümet yöntemi olarak uygulandı.

Bu yasal baskı ve kabul edilemez ayrımcılığa karşı isyanlar hiç durmadı. Okula giden gençler, 1976 yılında Soveto'da baskı güçlerine karşı ayaklandı. Ardından 1984 ile 1986 yılları arasında madenciler çok büyük mücadele ve grevlerle baskılara karşı koydular.

İktidar, durum o kadar tehlikeli olmaya başladığı için uyguladığı şiddetli baskıların yeterli olamayacağını görerek aparteit karşıtı muhalefet ile görüşmeler başlattı. Amaç görüşme yoluyla bir çözüm bulmaktı. Çünkü isyanlar, grevler bütün kitlelerin, özellikle de işçi sınıfının, sınıf olarak katıldığı devasa bir isyana dönüşüp burjuvazinin ve ortakları emperyalist güçlerin sömürü yoluyla elde ettikleri devasa zenginliklere son verebilirdi.

İşte bu görüşmeler yoluyla bulunan çözüm ANC ve önderleri ve Mandela ile beyazların ırkçı ulusal partisi arasında gerçekleşti. Uzun yıllar boyunca aparteit karşıtı güçlerin ve işçi sınıfının mücadelesi ile isyanına önderlik etmiş olan yurtsever siyahlar partisi artık "ılımlı" bir siyaset uygulayarak kitleleri iktidardan uzak tuttu. İktidar önce belirli ırkçı yasalara son verdi ve Mart 1990'da ANC ile resmen görüşmeleri başlattı. Haziran 1991 'de ise aparteit rejimi resmen yürürlükten kaldırıldı.

Sonuç itibarıyla Güney Afrika burjuvazisi, siyah kitlelerin isyanını göz önünde bulundurarak temel çıkar ve hakimiyetini koruyabildi. 1992 yılında beyaz Başkan Klerk'in beyaz nüfus arasında tertiplediği referandumda aldığı karalar yüzde 69'luk bir çoğunlukla onaylandı. Dünya burjuvazisi ise Mandela'ya teşekkür etmek için ona ve Klerk'e Nobel barış ödülünü verdi. Nisan 1994 seçimleriyle de Mandela Başkan seçildi. Ardından ANC ve milliyetçi Zulu partisi bir koalisyon hükümeti oluşturdu.

Ancak yoksulluk ortadan kalkmadı. Afrika'nın en zengin ülkesi olan Güney Afrika'da siyah küçük ve büyük burjuvazisi için yeterli bir alan vardı. Mandela ve ANC yöneticileri burjuva devleti ile işbirliği yapıp ayrıcalıklı siyahların yüksek mevkilere gelmesini ve zenginleşmesini sağladılar. Ama aynı şey yoksul kitlelerin çoğunluğunu oluşturan siyahlar için geçerli değil. Onlar fiili bir aparteit yaşıyorlar. Ve yeni devletin de baş düşmanı hakkını arayan emekçiler olmaya devam ediyor.

En son Ağustos 2012 madenciler grevinde 32 madenci patronların kârını koruyan siyah polisler tarafından öldürüldü. Ardından ANC üyesi siyah bakanlar, polisi savundu ve madencileri mahkum etti. Maalesef Mandela ve ANC aparteite son vermiş olsalar da renk değiştiren sömürünün devam etmesine katkıda bulunuyorlar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.